

Cehennem Burası mı

– GürhanGürses · 31 Ekim 2018

Sana bir mektup yazdım sevgili.
Özenerek bezenerek, en süslü cümleleri bularak...
Gözyaşlarımı mürekkep eyleyerek...
Sana hitap etmek için bütün kitapları sular seller gibi ezberlemek isterdim.
Çünkü sarf edeceğim her cümlenin acziyetini içimde sancı sancı hissediyorum.
Kalbimdekileri kâfi kılacak denli kelime dağarcığım yok.
Bundan bizarım işte!
Sana orman gibiyim ama bir fide kadar dahi konuşamıyorum, bir dal kadar, bir yaprak...
Okur musun bilmem ama ben bunu yazarken canımı okudum.
Dikenli tellerle kalbimi nakış nakış dokudum.
Ateşli çubuklarla içimi için için yaktım.
İğneli sözlerle nokta nokta ağrıttım ruhumu.
Tel tel döktüm yüreğimdekileri.
Of kalbim?
Her tarafın delik deşik...
Kevgir gibi.
Çırasın ve yanıyorsun en ufak kıvılcımla...
Rüzgâr hâlihazırda bekliyor bu ufacık alevi yangına çevirmek için.
Seni kıvılcım kıvılcım mı severim sandın, tabi ki yangın yangın seveceğim.
Azalarak mı seveceğim illaki çoğalarak seveceğim.
Arşı ala kadar...
Sonsuz kere sonsuz kadar...
Hudutsuzca.
İçimi görsen dersin ki:
“Cehennem burası mı?”
Yok eğer cehennem burası değilse bundan daha beteri mi var yani?
Bilmeyeceksin cehenneme çevirdiğin yüreğin senin için yaşama tutunduğunu.
Anlamayacaksın nedensiz dökülmeye başlayan yağmurları.
Gitmeyecektin öyle umarsız.
Koymayacaktın beni çaresiz.
Yaktığın ateşin cehenneme döndüğünü bilmiyor musun?
Cehennemin sensizlik olduğunu anlamıyor musun?
Sensiz yaşamın, ölüm olduğunu düşünmüyor musun?
Suçlusun.
Benzin dökülmüş her karışıma sensizlikte.

Ufacık bir kıvılcım dahi yeter yakmaya canımı.
Bir rüzgâr...
Bir üfürük...
Bir küfür...
Nasıl da yanmış içim...
Nasıl da yakılmış?
Cayır cayır sevmişim ben seni.
Yüreğimi jiletleye jiletleye...
Kana kana sevmişim, yana yana...
Damar damar, çınar çınar...
Kömür bembeyazdır yüreğimin yanında.
Zift apaktır, katran güpegündüzdür.
Gözlerimi görsen dersin ki:
"Akşam kızılığı mı vurmuş gözlerine?"
Kan kırmızı gül mü açmış yoksa?
Ahmet Haşim mi okudun ya da?
Bal gibi de bilirsin gözlerimin kızılığının sebebi hikmetini.
Yüreğimin köz köz yanışını...
Bir başıma kalışını canımın...
Halimi görsen utanırsın.
Buna sebep olduğun için suçlanırsın.
"Bu sen misin?" diye sorarsın.
Gözyaşlarımla yıkanırsın.
Hangi denizde gemilerin battı? dersin.
Açılmayı bilmezsen hüzne, batarsın boğazına kadar böyle.
Her yanın hüzne bulanır.
Hüzün enjekte edilir kaderine.
Ağlarsın bunca yıllık kederine.
Aşkın da ederine, meşkin de...
Bozarsın ağzını ederine.
Of kalbim!
Sen de mi yandın?
Çıra mı oldun cehennemime?
Yük yük kahır mı?